

MIRE FÉRFIAK LESZÜNK.

Írta: BÉDY-SCH. RÓZSA,

„Elvesztik nőies bájukat, durvák, férfiasak lesznek” ez az úgynevezett jóhiszemű anti-feministák legrégebb, legállhatatosabban elsírt, fájdalmasan zokogott ellenvetése a nőmozgalom ellen.

Hiába magyarázzuk, hogy a nőiesség és a férfiaság fiziológiai megkülönböztetés, amelyet a nőmozgalomnál is erősebb külső befolyás sem változtathat meg, ők az „elférfiasodás” rémét festik a falra, amelyre a nőmozgalom reflektora a fejlődés világosságát veti. Elképzelttem, mit szólnának majd ezek a rémlátók, ha tudnák, hogy tényleg van rá eset, hogy férfi lesz, aki mint nő élt hosszabb-rövidebb ideig a világon.

A minap Berlinben egy finom szenzációkban gazdag ebédnél egyszerre nagy mozgolódás támadt, A szobalány jelenti: X. úr telefonált, hogy öt perc múlva itt lesz, A gyerekek hangosan nevetnek, a vendégek összerosolyognak, a háziasszony pedig azt súgja nekem: „X. úr jön.”

Eletemben nem hallottam a nevét és az asszony nyomatékkal ismétli: „X. úr!”

Ettől sem lettem okosabb, A háziasszony végre szinte leicsinylően magyarázza: „X úr, aki eddig kisasszony volt, és csak négy hete „úr”.

A cselédség is diskkrét mosollyal várta, az érdekes vendéget, aki 22 éves, csinos, piros-pozsgás ifjú képében rövidesen be is állított.

A pszichológiai szempontból kiválóan érdekes ifjú „leánykorában” is házibarát volt és elfogulatlan vidámsággal viszonozza a tréfálkozó, furcsáló tekintetet, amivel a társaság méri. Amint kiszül, hogy nem ismerem Berlinnek ezt a legújabb szenzációját, komolyra fordul a szó és tudományos szempontból, meg a nőmozgalom követeléseinek megdöbbenő igazolásául mondják el nekem a következőket:

A berlini „Gesellschaft für sociale Medizin, Hygiene und Medizinalstatistik” legutóbbi ülésén Hirschfeld Magnus dr. három egyént mutatott be, akit születésekor tévedésből leánynak minősítettek. Női nevelést adtak mind a háromnak és csak javakorukban derült ki a végzetes tévedés.

„Nekem jó dolgom van” mondja az érdekes vendég. Össze-vissza 22 éves vagyok, leánykoromban amúgy is emancipált pályán működtem — egy nagy egyesület titkára voltam — csak bele kell tanulnom az új hely-

zetbe. A szabóval rengeteg bajom van, — leánykoromban sohasem törődtem annyit a ruházatommal —, az új frizura roppant furcsa — de igen kényelmes, hogy nem kell többé hajtűkkel babrálnom. Szóval én velem hagyján. A második bemutatott egyén is elég jól járt még. Nála 25 éves korában állapították meg a tévedést. Addig mint házi kisasszony élt, fenntartásáról maga nem gondoskodott, de még elég akarata és energiája volt, hogy abban a korban, is kenyérkereseti pályára készüljön, úgy hogy néhány év múlva mint férfi is megállta a helyét. Ma 43 éves, tíz éve nős és egy kis leány apja.

Nagyon rosszul áll azonban a harmadik személy ügye. Most, 45 éves korában akarják valódi nemének megfelelően férfilábra állítani, amit ő határozottan visszautasít. Leányiskolákba járt, pályára nem készült, családja, rokonai eltartják, az életet valójában nem ismeri, csak a leányok orrára tett minden vonalat megtörő, minden szint meghamisító szemüvegen át: nem találná tehát fel magát abban az idegen világban, amely neki, mint férfinak feltárulna. Feltétlenül a pusztulás elé néz, ha férfilétének elismerésére kényszerítik.”

Sok, sok érdekes részletet mondott el az ifjú: a maga életéből és a két demonstrált személyről, de legérdekesebb a tanulság, amit a tudós társaság vont le az esetekből. Kimondta ugyanis, hogy kétes nemű gyereket inkább fiúnak regisztráljanak az anyakönyvben és férfimódra neveljék, mert bizonyos, hogy fejlett korában, ha nő is, könnyen megél, míg ellenkező esetben: férfinak mindig bajos lenne nőnevelés alapján megélni.

Ha a rémlátók ellenére, a nőmozgalom ereje nem is férfiasíthat el bennünket, ha nem a feminizmus utasít bennünket az élet valóságába: a gazdasági fejlődése kérlelhetetlenül megköveteli a nő produktív, társadalmát szolgáló munkáját.

A társadalom rövidlátói a leánygyermek születésénél nem ismerik fel annak rendeltetését és először „nőies” pályára nevelik. Azaz függőségre, tehetetlen ragaszkodásra, másban támaszt keresésre szoktatják. S ha az élet a valódi hivatás elé állítja ezeket a nőket t úgy állnak a világban, mint az a szerencsétlen férfi, aki 43 éves korában tudta meg, hogy nem nő és aki inkább véget vet az életének. mint-hogy ekkor még megtanuljon, amit a nőies nevelés belőle kiölt: önlában állni, öneszén gondolkodni és önerején megélni.

Jaj azoknak az asszonyoknak, akikkel a sorra gazdasági és értelmi önállóságnak emberi méltóságát, értékes szabadságát oly későn ismereti meg, hogy e méltóság palástját nem fogadhatják el, mert elsatnyult válluk gyöngye a poppás teher viselésére!